Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 14 grudnia 2017 r.*

Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie (UE) nr 502/2013 – Przywóz rowerów pochodzących z Chin – Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 – Artykuł 18 ust. 1 – Współpraca – Pojęcie „niezbędnych informacji" – Artykuł 9 ust. 5 – Wniosek o indywidualne traktowanie – Ryzyko obejścia

W sprawie C-61/16 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 4 lutego 2016 r.,

European Bicycle Manufacturers Association (EBMA), z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowane przez L. Ruessmanna, avocat, i J. Becka, solicitor,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Giant (China) Co. Ltd, z siedzibą w Kunshan (Chiny), reprezentowana przez P. De Baerego, avocat,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez H. Marcos Fraile, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez B. O'Connora, solicitor, i S. Gubela, avocat,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, reprezentowana przez J.F. Brakelanda, M. Françę i A. Demeneix, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes izby, C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe (sprawozdawca) i C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,

sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 marca 2017 r.,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 26 lipca 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swym odwołaniu European Bicycle Manufacturers Association (EBMA, Europejskie Stowarzyszenie Producentów Rowerów) wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 listopada 2015 r., Giant (China)/Rada (T-425/13, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2015:896), w którym Sąd stwierdził nieważność rozporządzenia Rady (UE) nr 502/2013 z dnia 29 maja 2013 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 990/2011 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu okresowego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2013, L 153, s. 17, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem") w zakresie, w jakim dotyczy ono Giant (China) Co. Ltd (zwanej dalej „Giantem").

I. Ramy prawne

2 W okresie postępowania, które doprowadziło do przyjęcia spornego rozporządzenia, przepisy regulujące przyjmowanie środków antydumpingowych były zawarte w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22, zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym").

3 Motyw 28 rozporządzenia podstawowego przewidywał:

„W przypadku gdy strony nie współpracują w sposób zadowalający, niezbędne jest zapewnienie możliwości wykorzystania innych informacji przy dokonywaniu ustaleń, przy czym informacje te mogą być mniej korzystne od tych, które zostałyby zastosowane w przypadku, gdyby strona współpracowała".

4 Artykuł 2 ust. 7 tego rozporządzenia stanowił:

„a) W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej […] normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie ze Wspólnotą, a w przypadku, gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej we Wspólnocie za produkt podobny, gdy jest to niezbędne, odpowiednio zmodyfikowanej tak, aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

Wyznaczone zostanie państwo trzecie posiadające gospodarkę rynkową w oparciu o uzasadnioną metodę, z odpowiednim uwzględnieniem wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania. Uwzględnia się także ograniczenia czasowe. Gdy jest to możliwe, wykorzystuje się państwo trzecie o gospodarce rynkowej, będące przedmiotem tego samego postępowania.

Wkrótce po wszczęciu postępowania jego strony informuje się o wyznaczeniu państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, pozostawiając 10 dni na skomentowanie wyboru.

b) W odniesieniu do postępowań antydumpingowych dotyczących przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej, Wietnamu i Kazachstanu oraz z jakiegokolwiek kraju o gospodarce nierynkowej, które jest członkiem [Światowej Organizacji Handlu (WTO)] w dniu rozpoczęcia postępowania, wartość normalna będzie określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych

postępowaniu oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego, odnośnego towaru. Jeśli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się zasady określone w lit. a).

[…]".

5 Artykuł 5 tegoż rozporządzenia miał następujące brzmienie:

„[…]

10. Poprzez zawiadomienie o rozpoczęciu czynności ogłasza się wszczęcie postępowania; ponadto zawiadomienie wskazuje produkt i kraje objęte postępowaniem, zawiera streszczenie uzyskanych informacji, powiadamia o możliwości przekazywania Komisji wszelkich informacji mogących mieć znaczenie, określa terminy, w których zainteresowane strony mogą zgłosić swój udział w postępowaniu, przedstawić stanowisko w formie pisemnej i przekazać informacje, jeżeli te opinie i informacje mają zostać uwzględnione podczas postępowania; zawiadomienie określa także terminy, w których zainteresowane strony mogą wnioskować o wyznaczenie posiedzenia wyjaśniającego przez Komisję, zgodnie z art. 6 ust. 5.

11. Komisja informuje o wszczęciu postępowania eksporterów i importerów, których zgodnie z jej informacjami ma ono dotyczyć, oraz ich reprezentatywne stowarzyszenia, jak również przedstawicieli kraju wywozu i wnioskodawców postępowania oraz, należycie zabezpieczając informacje poufne, przekazuje pełny tekst pisemnego wniosku, otrzymanego na podstawie ust. 1, znanym jej eksporterom i władzom kraju wywozu, jak również na żądanie udostępnia go innym zainteresowanym stronom. Jeżeli liczba eksporterów jest szczególnie duża, pełny tekst pisemnego wniosku może być przekazany jedynie władzom kraju wywozu lub odpowiedniemu stowarzyszeniu handlowemu.

[…]".

6 Artykuł 6 ust. 2 tego rozporządzenia stanowił:

„Strony otrzymujące kwestionariusz stosowany przy postępowaniu antydumpingowym mają co najmniej 30 dni na udzielenie odpowiedzi. Dla eksporterów okres ten rozpoczyna się z dniem otrzymania kwestionariusza; przy czym za dzień otrzymania kwestionariusza uznaje się dzień przypadający po tygodniu od dnia wysłania kwestionariusza do eksportera lub przekazania właściwemu przedstawicielstwu dyplomatycznemu kraju wywozu. 30-dniowy okres może zostać przedłużony, przy odpowiednim uwzględnieniu terminów postępowania, pod warunkiem że dana strona przedstawi odpowiednie powody dla takiego przedłużenia, uzasadnione szczególnymi okolicznościami".

7 Artykuł 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego przewidywał:

„Cło antydumpingowe nakłada się w odpowiedniej wysokości dla każdego przypadku, w sposób niedyskryminujący, na przywóz towarów ze wszystkich źródeł, co do którego stwierdzono, że jest dumpingowy i powoduje szkodę, z wyłączeniem przywozu towarów ze źródeł, z których zobowiązania na podstawie niniejszego rozporządzenia zostały przyjęte. Rozporządzenie nakładające cło określa wysokość cła dla każdego dostawcy lub, jeżeli jest to niewykonalne oraz ogólnie, w przypadku zastosowania art. 2 ust. 7 lit. a), dla danego państwa dostawcy.

W przypadku gdy stosuje się art. 2 ust. 7 lit. a), ustala się jednakże indywidualne cło dla eksporterów, którzy mogą udowodnić, na podstawie należycie uzasadnionych roszczeń, że:

a) w przypadku przedsiębiorstw, będących całkowicie lub częściowo własnością spółek zagranicznych lub wspólnych przedsiębiorstw, eksporterzy mają swobodę wycofywania do kraju kapitału i zysków;

b) ceny eksportowe i wywożone ilości oraz warunki sprzedaży są swobodnie ustalane;

c) większość udziałów znajduje się w posiadaniu osób prywatnych i że urzędnicy państwowi znajdujący się w zarządzie lub zajmujący kluczowe stanowiska kierownicze są w mniejszości lub że spółka jest wystarczająco niezależna od interwencji państwa;

d) przeliczanie walut odbywa się po kursie rynkowym,

e) interwencja państwa nie pozwala na obejście środków antydumpingowych, jeżeli indywidualni eksporterzy korzystają z różnych stawek cła".

8 Artykuł 18 tego rozporządzenia stanowił:

„1. Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, albo znacznie utrudnia postępowanie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne. W przypadku podania przez stronę zainteresowaną błędnych lub mylących informacji informacje te nie zostaną uwzględnione, a użyte zostaną fakty dostępne. Zainteresowane strony informuje się o konsekwencjach braku współpracy.

[…]

3. W przypadku gdy zainteresowana strona przekaże informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań.

[…]

6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, tak że odpowiednie informacje pozostają nieujawnione, wynik może być mniej korzystny dla tej strony niż ten, który miałby miejsce w przypadku pełnej współpracy".

II. Okoliczności powstania sporu i sporne rozporządzenie

9 W 1993 r. Rada Unii Europejskiej nałożyła ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 30,6% na przywóz do Unii rowerów pochodzących z Chin. To cło antydumpingowe zostało utrzymane na tym samym poziomie w późniejszym okresie. W 2005 r. zostało ono podwyższone do 48,5% i utrzymane na tym poziomie.

10 W dniu 9 marca 2012 r. Komisja ogłosiła wszczęcie z urzędu przeglądu okresowego środków antydumpingowych obowiązujących wobec przywozu do Unii rowerów pochodzących z Chin, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

11 Cztery grupy chińskich producentów eksportujących zgłosiły dokonywanie wywozu do Unii w okresie objętym postępowaniem, zawartym między dniem 1 stycznia a 31 grudnia 2011 r. Wśród tych czterech grup producentów eksportujących występowała grupa, do której należała Giant (zwana dalej „grupą Giant"), spółka z siedzibą w Chinach, która produkowała rowery przeznaczone do sprzedaży krajowej i do wywozu, między innymi do Unii. Ostatecznym akcjonariuszem grupy Giant jest G.M., spółka z siedzibą na Tajwanie. Ponieważ spółka joint venture Shanghai Giant & Phoenix Bicycle Co.

Ltd (zwana dalej „GP”), będąca jedną ze spółek należących do grupy Giant, zaprzestała prowadzenia działalności we wrześniu 2011 r. i została postawiona w stan likwidacji, Giant zwróciła się do Komisji o wyłączenie likwidowanej spółki jej z postępowania.

12 W dniu 15 maja 2012 r. Komisja wysłała do czterech grup producentów eksportujących, cytowanych w poprzednim punkcie formularze wniosku o przyznanie statusu spółki działającej w warunkach gospodarki rynkowej (zwanego dalej „MET”), zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Giant została poinformowana w skierowanym do niej piśmie, że jeżeli pragnie uzyskać status MET, każda z powiązanych spółek z siedzibą w Chinach powinna wypełnić formularz wniosku o przyznanie MET, w tym również GP, zważywszy, że spółka ta produkowała rowery, a w okresie objętym postępowaniem była największym eksporterem grupy Giant do Unii.

13 W dniu 4 czerwca 2012 r. Giant przedłożyła formularze wniosków o przyznanie statusu MET dla sześciu spółek należących do grupy Giant, w tym GP. GP została przedstawiona w jej formularzu o przyznanie statusu MET jako spółka joint venture utworzona przez spółkę z siedzibą na Tajwanie, to znaczy B.I., która była z kolei powiązana z G.M. oraz dwoma spółkami z siedzibą w Chinach – S.G. i Jinshan Development and Construction (zwaną dalej „Jinshan”). B.I. oraz Jinshan posiadały każda 45% udziałów GP, a S.G. posiadała 10% tych udziałów.

14 W piśmie z dnia 14 czerwca 2012 r. Komisja zwróciła się o przekazanie wyjaśnień dotyczących relacji między grupą Giant a Jinshan. W oparciu o wstępną ocenę Komisja uznała, że grupa ta była powiązana z Jinshan, a jej główne inwestycje były związane z produkcją i sprzedażą rowerów. W rezultacie Giant została poinformowana, że powinna odesłać formularz wniosku o przyznanie statusu MET dla Jinshan i ogółu spółek należących do tej spółki (zwanych dalej „grupą Jinshan”). Komisja wskazała, że w braku tych formularzy będzie mogła przyjąć ustalenia na podstawie dostępnych faktów, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego i oddalić wniosek o przyznanie statusu MET w odniesieniu do całej grupy Giant.

15 W dniu 21 czerwca 2012 r. Giant przedstawiła uwagi do pisma Komisji z dnia 14 czerwca 2012 r. Spółka ta wskazała w szczególności, że z uwagi na fakt, że była wyłącznie pośrednio związana z Jinshanem za pośrednictwem GP, a Jinshan nie był producentem produktu objętego postępowaniem, nie była ona zobowiązana zgłaszać wniosku o przyznanie statusu MET w odniesieniu do Jinshana.

16 W piśmie z dnia 4 lipca 2012 r. Komisja potwierdziła, że uznaje, iż Giant jest rzeczywiście powiązany z Jinshanem i że z uwagi na to, że podmioty należące do grupy Jinshan nie wypełniły formularza wniosku o przyznanie statusu MET, zamierza ona zastosować art. 18 rozporządzenia podstawowego i oddalić wniosek o przyznanie statusu MET grupie Giant. Ponadto Komisja ponownie zwróciła się do Giant o udzielenie odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy w odniesieniu do wszystkich powiązanych z nią producentów eksportujących rowery, włącznie z tymi należącymi do grupy Jinshan.

17 W piśmie z dnia 16 lipca 2012 r. Giant ponownie wskazała, że jest ona powiązana z Jinshanem wyłącznie w pośredni sposób i że ta ostatnia spółka nie była zobowiązana wypełnić wniosek o przyznanie statusu MET ani wypełnić kwestionariusz antydumpingowy.

18 W dniu 20 lipca 2012 r. Giant odesłała odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, dotyczące jedenastu spółek należących do grupy Giant i biorących udział w produkcji i wywozie produktu objętego postępowaniem, w tym GP, a także dotyczące sześciu spółek zależnych zajmujących się sprzedażą i mających siedzibę na terytorium Unii.

19 W dniu 28 sierpnia 2012 r., w ramach przesłuchania, które miało miejsce w pomieszczeniach Komisji Giant zgłosiła zastrzeżenia wobec zamiaru zastosowania przez Komisję art. 18 rozporządzenia podstawowego w ramach jej wniosku o przyznanie statusu MET, twierdząc, iż nie było ani konieczne, ani możliwe złożenie wniosków o przyznanie statusu MET, jak też odpowiedzi na kwestionariusz w odniesieniu do innych spółek, w które zainwestował Jinshan.

20 W dniu 23 października 2012 r. Komisja poinformowała Giant, że ponieważ nie otrzymała wniosków o przyznanie statusu MET dla spółek należących do grupy Jinshan, nie była w stanie rozpatrzyć co do istoty wniosku Giant o przyznanie statusu MET. W związku z tym Komisja podjęła decyzję o zastosowaniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i nieuwzględnieniu informacji przedstawionych przez Giant w związku z jej całym wnioskiem o przyznanie statusu MET.

21 W dniu 21 marca 2013 r. Komisja powiadomiła Giant o swym zamiarze zastosowania art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i dokonania ustaleń w oparciu o fakty dostępne także w zakresie ustalenia ceny eksportowej z uwagi na to, że w braku pełnych informacji o wszystkich stronach powiązanych z GP nie było możliwe dokonanie odpowiednich i wiarygodnych obliczeń ceny eksportowej, i co za tym idzie określenie indywidualnego marginesu dumpingu dla GP i w rezultacie – dla grupy Giant w całości.

22 W dniu 5 czerwca 2013 r. Rada przyjęła sporne rozporządzenie. Rozporządzenie to utrzymało w mocy ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 48,5% nałożone na Giant.

23 W motywach 63 i 64, a także 131–138 tego rozporządzenia Rada, po pierwsze, potwierdziła zastosowanie art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego oraz niemożność określenia przez nią indywidualnego marginesu dumpingu dla grupy Giant, a po drugie, oddaliła argumenty Giant podniesione w celu wykazania, że nie istniało jakiekolwiek ryzyko obejścia środków antydumpingowych, jeżeli taki indywidualny margines zostałby obliczony dla grupy Giant.

III. Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

24 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 sierpnia 2013 r. Giant wniosła skargę mającą na celu doprowadzenie do stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim rozporządzenie to jej dotyczy.

25 Na poparcie swej skargi do Sądu Giant podniosła osiem zarzutów. Sąd zbadał wyłącznie pierwszą część trzeciego zarzutu, a także zarzuty piąty i siódmy. Zarzuty te dotyczyły w istocie, po pierwsze, pojęcia „niezbędnych informacji" w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, a po drugie, kwestii, czy odmowa przyznania indywidualnego traktowania mogła wynikać z wystąpienia ryzyka obejścia środków.

26 Sąd uwzględnił wskazane zarzuty i stwierdził nieważność spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono Giant, bez konieczności badania pozostałych zarzutów.

IV. Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

27 EBMA wnosi do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku;

– orzeczenie co do istoty sprawy i oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności lub przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd co do istoty w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności; oraz

– obciążenie Giant kosztami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym oraz w ramach interwencji przed Sądem.

28 Giant wnosi do Trybunału o:

– uznanie odwołania za oczywiście niedopuszczalne lub/i oczywiście bezzasadne, a w konsekwencji, oddalenie go w całości postanowieniem z uzasadnieniem, zgodnie z art. 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem;

– ewentualnie, odrzucenie odwołania jako niedopuszczalne lub/i oddalenie go jako bezzasadne, oraz

– obciążenie EBMA kosztami niniejszego postępowania.

29 Rada i Komisja wnoszą do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku;

– orzeczenie co do istoty sprawy i oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności lub przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd co do istoty w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności; oraz

– obciążenie Giant kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem.

V. W przedmiocie odwołania

30 EBMA podnosi trzy zarzuty odwołania. Zarzuty pierwszy i drugi są oparte na błędnej interpretacji i błędnym zastosowaniu art. 18 rozporządzenia podstawowego. Zarzut trzeci oparty jest na naruszeniu prawa przez Sąd, gdyż uznał on, że nie istnieje ryzyko obejścia, w sytuacji gdy na Giant zostałoby nałożone indywidualne cło antydumpingowe.

31 Giant uznaje te trzy zarzuty za niedopuszczalne.

A. W przedmiocie dopuszczalności

32 Giant podnosi zarzut niedopuszczalności odwołania, w zakresie w jakim trzy zarzuty wskazane przez EBMA dotyczą oceny okoliczności faktycznych, która nie podlega kontroli Trybunału, a przeinaczenie okoliczności faktycznych lub dowodów nie zostało podniesione.

33 W tym względzie należy przypomnieć utrwalone orzecznictwo Trybunału, zgodnie z którym z art. 256 TFUE oraz art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, iż jedynie Sąd jest właściwy do dokonywania, po pierwsze, ustaleń faktycznych, z wyjątkiem sytuacji, gdy nieprawidłowość jego ustaleń wynika z akt sprawy, a po drugie, oceny tych okoliczności faktycznych. Kiedy jednak Sąd dokona ustaleń lub oceny okoliczności faktycznych, Trybunał jest właściwy na podstawie art. 256 TFUE do kontroli kwalifikacji prawnej tych okoliczności i skutków prawnych, które wywiódł z nich Sąd. Trybunał nie jest zatem właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani też zasadniczo do badania dowodów, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności. Dlatego z wyłączeniem przypadków przeinaczenia tych dowodów ocena ta nie stanowi zagadnienia prawnego, które jako takie jest poddane kontroli Trybunału (wyrok z dnia 10 lipca 2008 r., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, pkt 29; a także postanowienia: z dnia 29 listopada 2012 r., Dimos Peramatos/Komisja, C-647/11 P, niepublikowane, EU:C:2012:764, pkt 28; z dnia 9 lutego 2017 r., Syndial/Komisja, C-410/16 P, niepublikowane, EU:C:2017:112, pkt 9).

34 W argumentach podniesionych na poparcie pierwszego i drugiego zarzutu EBMA twierdzi w istocie, że Sąd, po pierwsze, błędnie zrozumiał art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, po drugie, dokonał błędnego zastosowania tego przepisu w ramach oceny współpracy Giant, po trzecie, nałożył na Komisję nadmierny ciężar, zobowiązując ją do wykazania, dlaczego informacje, które chciała uzyskać w odniesieniu do powiązanych spółek były „niezbędne", a po czwarte zastąpił uzasadnienie.

35 W ramach zarzutu trzeciego EBMA kwestionuje to, że Sąd uznał, iż Rada nie mogła powołać się na ryzyko obejścia w celu uzasadnienia odmowy zastosowania indywidualnego cła antydumpingowego wobec Giant.

36 Jakkolwiek niektóre argumenty EBMA podważają ocenę okoliczności faktycznych dokonaną przez Sąd, te trzy zarzuty odnoszą się jednak do kwestii związanych z wykładnią zasad prawa, jakiej dokonał Sąd, a zatem dotyczą kwestii prawnych, które podlegają ocenie Trybunału w ramach odwołania.

37 W związku z powyższym zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Giant nie może zostać uwzględniony.

B. W przedmiocie zarzutów pierwszego i drugiego

1. Argumentacja stron

38 Zarzuty pierwszy i drugi dotyczą pkt 56–78 zaskarżonego wyroku.

39 W ramach zarzutu pierwszego EBMA, popierana przez Radę i Komisję twierdzi, że Sąd błędnie uznał, że w niniejszej sprawie chodzi o kwestię zastosowania art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego do ceny eksportowej Giant, podczas gdy w spornym rozporządzeniu Rada zastosowała ten przepis ogólnie do grupy Giant, gdyż nie dysponowała pełnymi i wyczerpującymi informacjami dotyczącymi powiązanych spółek. W ten sposób Sąd wykazał się błędnym zrozumieniem art. 18 ust. 1 i 3 tego rozporządzenia.

40 W tym względzie EBMA twierdzi, że na mocy tych przepisów instytucje Unii mogą wykorzystać dostępne fakty na trzy sposoby, to znaczy po pierwsze, ogólnie w świetle wszystkich informacji i faktów podanych przez jedną ze stron, po drugie, w świetle wszystkich kompletnych informacji lub faktów, jak na przykład wniosek o indywidualne traktowanie lub, po trzecie, w odniesieniu do niektórych aspektów wszystkich informacji lub faktów, jak na przykład prowizji od sprzedaży eksportowej. W drugim i trzecim przypadku instytucje Unii zastępują wyłącznie odrzucone informacje lub fakty, wykorzystując inne informacje lub fakty. W pierwszym przypadku instytucje odrzucają ogół przedstawionych informacji i faktów.

41 W ramach zarzutu drugiego EBMA, popierana przez Radę i Komisję twierdzi, po pierwsze, że Sąd naruszył prawo w ramach analizy braku współpracy w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Tok rozumowania Sądu byłby oparty w istocie na błędnym założeniu, że informacje i fakty przedstawione przez Giant służą wyłącznie instytucjom Unii w celu ustalenia ceny eksportowej. W pierwszej kolejności wymagane informacje odpowiadały niezbędnemu minimum pozwalającemu tym instytucjom na stworzenie pełnego i precyzyjnego obrazu grupy Giant i powiązanych z nią spółek. Tymczasem fakty przedstawione przez Giant nie były wystarczające do uzyskania takiego obrazu. Po drugie, EBMA podnosi, że Sąd niesłusznie nałożył na Komisję nadmierny ciężar, zobowiązując ją do wykazania, dlaczego informacje, które chciała ona uzyskać w odniesieniu do powiązanych spółek, były niezbędne. Po trzecie, EBMA uważa, że uwzględniając szeroki zakres uznania przysługujący Radzie i Komisji w postępowaniu antydumpingowym Sąd nie może zastąpić Rady, orzekając, że jej wnioski były oparte na częściowych dowodach.

42 Giant kwestionuje zasadność tych zarzutów.

2. Ocena Trybunału

43 W swych zarzutach pierwszym i drugim, które należy rozważyć łącznie EBMA podnosi, po pierwsze, że Sąd dokonał błędnej wykładni i błędnie zastosował art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Po drugie, EBMA twierdzi w istocie, że z naruszeniem prawa Sąd zastąpił ocenę Rady własną oceną.

a) W przedmiocie naruszenia prawa w ramach wykładni i stosowania art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

1) W przedmiocie wykładni art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

44 EBMA uważa w istocie, że ustalenie Sądu zawarte w szczególności w pkt 77 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym Rada naruszyła art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, wykorzystując dostępne fakty w celu obliczenia ceny eksportowej, jest oparte na błędnej wykładni tego przepisu.

45 Zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego instytucje Unii mogą odwołać się do dostępnych faktów na poparcie ich wstępnych lub końcowych ustaleń, pozytywnych bądź negatywnych, w szczególności jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w tym rozporządzeniu.

46 Rozporządzenie podstawowe nie zawiera definicji pojęcia „niezbędnych informacji". Wynika stąd, że w celu ustalenia zakresu art. 18 ust. 1 tego rozporządzenia należy uwzględnić zarówno jego treść, kontekst, jak i jego cele (zob. podobnie wyrok z dnia 5 kwietnia 2017 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada, C-376/15 P i C-377/15 P, EU:C:2017:269, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).

47 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o treść art. 18 ust. 1 wskazanego rozporządzenia, przymiotnik „niezbędny" odsyła w potocznym rozumieniu do tego, co jest wymagane lub konieczne do osiągnięcia założonego celu. A zatem wyłącznie informacje, bez których postępowanie antydumpingowe nie może być zakończone, są uznawalne za „niezbędne" w rozumieniu tego przepisu.

48 Ponadto przepis ten stanowi, że dostępne fakty, które mogą wykorzystać instytucje Unii, jeżeli zainteresowana strona nie zapewnia niezbędnych informacji, mają służyć dokonaniu ustaleń tymczasowych lub ostatecznych, pozytywnych bądź negatywnych.

49 Wynika stąd, że informacje uznaje się za „niezbędne", jeżeli pozwalają one w ramach danego postępowania na dokonanie takich ustaleń. Zważywszy, że określona informacja może pozwolić na dokonanie takich ustaleń w danym postępowaniu i być zbędna w innym postępowaniu, należy uznać, że ocena umożliwiająca ustalenie, czy określona informacja stanowi – bądź nie – „niezbędną informację" w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, powinna być dokonana z uwzględnieniem szczególnych okoliczności każdego postępowania, a nie w sposób oderwany.

50 W drugiej kolejności, co się tyczy kontekstu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, należy zauważyć, że art. 5 ust. 10 tego rozporządzenia stanowi, że w opublikowanym zawiadomieniu o wszczęciu postępowania antydumpingowego Komisja określa termin, w którym zainteresowane strony mogą zgłosić swój udział w postępowaniu, przedstawić stanowisko w formie pisemnej i przekazać informacje, jeżeli te opinie i informacje mają zostać uwzględnione podczas postępowania antydumpingowego. Ponadto art. 5 ust. 11 wskazanego rozporządzenia przewiduje, że Komisja informuje o wszczęciu postępowania eksporterów i importerów, których zgodnie z jej informacjami ma ono dotyczyć. Z art. 6 ust. 2 tegoż rozporządzenia wynika również, że służby Komisji opracowują

kwestionariusz w celu uzyskania informacji niezbędnych w ramach tego postępowania. Kwestionariusz ten jest przekazywany zainteresowanym stronom, które mają co najmniej 30 dni na udzielenie odpowiedzi.

51 Z art. 5 ust. 10 i 11, a także art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wynika zatem, że zainteresowane strony są zobowiązane dostarczyć służbom Komisji informacje, które pozwalają jej na zakończenie postępowania antydumpingowego. W rezultacie w świetle tych przepisów pojęcie „niezbędnych informacji", o którym mowa w art. 18 ust. 1 tego rozporządzenia, odsyła do tychże informacji.

52 Ponadto z art. 18 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego wynika, że informacje, jakie zainteresowane strony są zobowiązane przekazać Komisji, powinny być wykorzystane przez instytucje Unii w celu dokonania ustaleń w postępowaniu antydumpingowym i strony te nie powinny pomijać istotnych informacji. Ponieważ dana informacja może odgrywać decydującą rolę w ramach jednego postępowania i nie mieć znaczenia w innym postępowaniu, z art. 18 ust. 3 i 6 tego rozporządzenia wynika, że „niezbędny" charakter danej informacji powinien być oceniany w każdym poszczególnym przypadku.

53 W związku z tym analiza kontekstu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego potwierdza wykładnię pojęcia „niezbędnych informacji", która wynika z dosłownego brzmienia tego przepisu. Informacje są zatem „niezbędne" w rozumieniu tego przepisu, jeżeli pozwalają instytucjom Unii na dokonanie odpowiednich ustaleń w ramach postępowania antydumpingowego, przy czym ocena „niezbędnego" charakteru informacji jest dokonywana w każdym poszczególnym przypadku.

54 W trzeciej kolejności definicja pojęcia „niezbędnych informacji" powinna uwzględniać cel art. 18 rozporządzenia podstawowego. W tym zakresie, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 50 opinii, to na Komisji, jako instytucji prowadzącej postępowanie, ciąży obowiązek wykazania występowania dumpingu, szkody oraz związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą. Jednakże żaden przepis rozporządzenia podstawowego nie nadaje Komisji uprawnień pozwalających na przymuszenie zainteresowanych stron do udziału w postępowaniu lub do udzielania informacji. Komisja jest zatem uzależniona od dobrowolnej współpracy tych stron w celu uzyskania przez nią niezbędnych dla niej informacji (zob. podobnie wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 31, 32).

55 W tym kontekście z motywu 28 rozporządzenia podstawowego wynika, że prawodawca Unii chciał zapewnić, aby w przypadku gdy strony nie współpracują w sposób zadowalający, było możliwe wykorzystanie innych informacji przy dokonywaniu ustaleń, nawet jeżeli informacje te mogą być mniej korzystne dla tych stron od tych, które zostałyby zastosowane w przypadku, gdyby strony współpracowały. Celem art. 18 rozporządzenia podstawowego jest zatem umożliwienie Komisji prowadzenia postępowania, nawet wówczas gdy zainteresowane strony odmawiają współpracy czy też współpracują w niewystarczającym stopniu.

56 Jak zauważył zatem rzecznik generalny w pkt 53 i 54 opinii, zważywszy, że zainteresowane strony są zobowiązane do pełnej współpracy, dokładając przy tym wszelkich starań, strony te powinny dostarczyć wszystkich informacji, którymi dysponują i które instytucje Unii uważają za niezbędne do dokonania ich ustaleń.

57 Z treści, kontekstu i celu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wynika zatem, że pojęcie „niezbędnych informacji" odsyła do informacji posiadanych przez zainteresowane strony, o których przekazanie zwracają się instytucje Unii w celu dokonania odpowiednich ustaleń w ramach postępowania antydumpingowego.

58 To w świetle pojęcia „niezbędnych informacji”, zdefiniowanego w poprzednim punkcie niniejszego wyroku należy zbadać, czy Sąd naruszył prawo przy stosowaniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego uznając, iż Rada niesłusznie wykorzystała dostępne fakty w celu obliczenia ceny eksportowej.

2) W przedmiocie zastosowania przez Sąd art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

59 Po pierwsze, jeśli chodzi o argument dotyczący błędnego założenia, na którym miałby się oprzeć Sąd, należy zauważyć, że EBMA uznaje w istocie, że Sąd błędnie odczytał sporne rozporządzenie. Sąd miałby błędnie uznać, że w niniejszej sprawie chodziło o zastosowanie art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego do ceny eksportowej Giant, podczas gdy w spornym rozporządzeniu Rada zastosowała ten przepis do całej grupy Giant, gdyż nie dysponowała ona pełnymi informacjami dotyczącymi powiązanych spółek.

60 W tym zakresie, jak słusznie zauważył rzecznik generalny w pkt 67 opinii, Rada w motywie 131 spornego rozporządzenia stwierdziła, że art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego został zastosowany w odniesieniu do ceny eksportowej. Ponadto, jak wynika w szczególności z pkt 52 zaskarżonego wyroku, Sąd miał udzielić odpowiedzi na argument Gianta, zgodnie z którym wbrew temu, co twierdziła Rada w spornym rozporządzeniu, informacje, o których przekazanie zwróciła się Komisja, dotyczące spółek grupy Jinshan nie były niezbędne w celu obliczenia wiarygodnej ceny eksportowej i w rezultacie ustalenia indywidualnego marginesu dumpingu. Wreszcie w pkt 23 zaskarżonego wyroku Sąd powołał się na pismo Komisji skierowane do Gianta, z dnia 21 marca 2013 r., w którym instytucja ta poinformowała tę spółkę o jej zamiarze zastosowania tego przepisu w celu ustalenia ceny eksportowej.

61 Wynika stąd, że należy oddalić argument, zgodnie z którym Sąd oparł się na błędnym założeniu, uznając, że w niniejszym przypadku chodziło o kwestię zastosowania art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego do ceny eksportowej.

62 Po drugie, co się tyczy oceny Sądu dotyczącej współpracy Gianta, to, jak zauważono w pkt 57 niniejszego wyroku, pojęcie „niezbędnych informacji” dotyczy informacji, które umożliwiają instytucjom Unii dokonanie odpowiednich ustaleń w postępowaniu antydumpingowym.

63 W niniejszym przypadku Sąd zweryfikował w pkt 63–69 zaskarżonego wyroku, czy informacje dotyczące spółek grupy Jinshan, jakie chciały uzyskać instytucje Unii w celu w szczególności ustalenia ceny eksportowej Gianta, mogły mieć wpływ na to ustalenie. W pkt 74 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że informacje te były pozbawione znaczenia przy obliczaniu ceny eksportowej.

64 Wobec tego, uwzględniając definicję pojęcia „koniecznych informacji”, przyjętą w pkt 57 niniejszego wyroku, należy uznać, że Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 77 zaskarżonego wyroku, że Rada naruszyła art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, wykorzystując dostępne fakty w celu obliczenia ceny eksportowej.

65 Po trzecie, argument, że Sąd nałożył na instytucje Unii nadmierny ciężar, zobowiązując je, aby wykazały, dlaczego informacje, które chciały uzyskać, były „niezbędne”, nie może zostać uwzględniony. Jak wynika bowiem w szczególności z pkt 54 i 57 niniejszego wyroku, to instytucje Unii powinny przedstawić dowód występowania dumpingu, szkody oraz związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą i w rezultacie powinny one również wykazać „niezbędny” charakter informacji w celu dokonania odpowiednich ustaleń w postępowaniu dumpingowym.

66 Wynika stąd, że jako bezzasadny należy oddalić argument EBMA, zgodnie z którym Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

b) W przedmiocie argumentu opartego na tym, że Sąd niezgodnie z prawem zastąpił instytucje Unii

67 EBMA podnosi, że uwzględniając szeroki zakres uznania, którym dysponują instytucje Unii w postępowaniach antydumpingowych, Sąd nie może zastępować tych instytucji, orzekając, że ustalenia zostały dokonane na podstawie częściowych dowodów. Sąd naruszył zatem ten szeroki zakres uznania i przekroczył przysługujące mu uprawnienia kontroli sądowej.

68 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać. Jeżeli chodzi o kontrolę sądową takiej oceny, to musi ona ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).

69 Trybunał orzekł również, że dokonywana przez Sąd kontrola dowodów, na których instytucje Unii oparły swe twierdzenia, nie stanowi nowej oceny faktów zastępującej ocenę dokonaną przez te instytucje. Kontrola ta nie zastępuje szerokiego zakresu uznania tych instytucji w dziedzinie polityki handlowej, lecz ogranicza się do wykazania, czy dowody te są w stanie potwierdzić wnioski wyciągnięte przez instytucje. W związku z tym Sąd powinien dokonać weryfikacji nie tylko materialnej dokładności przytoczonego materiału dowodowego, jego wiarygodności i spójności, ale także kontroli tego, czy te materiały stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy może on stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na jego podstawie (wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P, EU:C:2017:62, pkt 89 i przytoczone tam orzecznictwo).

70 Tymczasem, jak wynika z pkt 63 niniejszego wyroku, Sąd ograniczył się wyłącznie do kontroli zachowania przez Radę art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, na podstawie okoliczności faktycznych, które zostały mu przedstawione. Uznał on, że w szczególnej sytuacji zachodzącej w niniejszym przypadku instytucja ta nie mogła odwołać się do dostępnych faktów w celu ustalenia ceny eksportowej Gianta w zakresie, w jakim, po pierwsze, informacje przedstawione przez Giant pozwalały na wykluczenie niezbędnego charakteru informacji dotyczących spółek grupy Jinshan w celu obliczenia tej ceny eksportowej, a po drugie, rzeczona instytucja nie była w stanie wskazać, jakie dodatkowe informacje dotyczące tych spółek mogłyby się okazać niezbędne w celu obliczenia tejże ceny eksportowej.

71 Sąd nie przekroczył w ten sposób granic kontroli sądowej, którą jest zobowiązany przeprowadzić w świetle orzecznictwa cytowanego w pkt 68 niniejszego wyroku.

72 Z powyższych rozważań wynika, że zarzuty pierwszy i drugi należy oddalić jako bezzasadne.

C. W przedmiocie zarzutu trzeciego

1. Argumentacja stron

73 W swym trzecim zarzucie EBMA, popierana przez Radę, kwestionuje pkt 79–91 zaskarżonego wyroku, w których Sąd uznał, że Rada nie mogła powołać się na ryzyko obejścia w celu uzasadnienia odmowy zastosowania względem Gianta indywidualnego cła antydumpingowego.

74 EBMA uważa, po pierwsze, że Sąd błędnie oparł się na założeniu, zgodnie z którym sprawa dotyczy ustalenia ceny eksportowej. To na podstawie tego błędnego założenia Sąd uznał w pkt 81 i 82 zaskarżonego wyroku, że instytucje Unii nie mogą powołać się na ryzyko obejścia, jeżeli nie zastosowały art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i nie powołały się na żaden inny przepis tego rozporządzenia przewidujący, że występowanie ryzyka obejścia może uzasadnić odmowę przyznania indywidualnego cła antydumpingowego producentowi eksportującemu.

75 Po drugie, w sytuacji gdy spółki są powiązane, jak ma to miejsce w przypadku grup Giant i Jinshan, zawsze istnieje ryzyko obejścia, jeżeli jeden z powiązanych podmiotów uzyska niższe cło antydumpingowe niż inny podmiot tej samej grupy. Z tego powodu przyjęta w Unii praktyka polega na zastosowaniu cła antydumpingowego do grupy a nie do poszczególnego podmiotu. W rezultacie pkt 83 zaskarżonego wyroku, który odnosi się do teoretycznego ryzyka obejścia między niepowiązanymi przedsiębiorstwami, jest od podstaw wadliwy i stanowi naruszenie prawa, gdyż obejście jest bardziej prawdopodobne i trudniejsze do wykrycia między powiązanymi spółkami. Ponadto pkt 84 tego wyroku nie ma związku ze sprawą. Sprawozdania specjalnej grupy i Organu Apelacyjnego Organu Rozstrzygania Sporów WTO cytowane w tymże punkcie dotyczą bowiem zgodności art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego z art. 9.2 Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (Dz.U. 1994, L 336, s. 103 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 21, s. 189).

76 Po trzecie, w odniesieniu do pkt 85–89 zaskarżonego wyroku EBMA zauważa, że nie można wykluczyć, że w okresie objętym postępowaniem grupy Giant i Jinshan były powiązane w sposób, który wykracza poza to, co wynika z odpowiedzi zawartych w kwestionariuszu Giant i ze sprawozdań finansowych Jinshan.

77 Giant kwestionuje zasadność tych argumentów.

2. Ocena Trybunału

78 W zarzucie trzecim EBMA kwestionuje, że Sąd w pkt 79–91 zaskarżonego wyroku orzekł, że Rada nie mogła powoływać się na ryzyko obejścia, aby uzasadnić odmowę zastosowania indywidualnego cła antydumpingowego względem Giant.

79 Po pierwsze, EBMA podważa pkt 81 i 82 zaskarżonego wyroku. W pkt 81 tego wyroku Sąd przypomniał treść art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. W pkt 82 tegoż wyroku Sąd uznał, że Rada nie mogła powołać się na występowanie ryzyka obejścia, aby uzasadnić odmowę przyznania indywidualnego cła antydumpingowego, gdyż, po pierwsze, przepis ten nie został uwzględniony przy badaniu sytuacji Giant, a po drugie, nie został powołany żaden inny przepis rozporządzenia podstawowego przewidujący uwzględnienie ryzyka obejścia.

80 EBMA podnosi, że rzeczone punkty zaskarżonego wyroku są oparte na błędnym założeniu, zgodnie z którym sprawa dotyczy ustalenia ceny eksportowej. Tymczasem, jak wynika z pkt 60 i 61 niniejszego wyroku, Rada rzeczywiście zastosowała art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego do ustalenia ceny eksportowej, co zostało zakwestionowane przez Giant zarówno w ramach postępowania antydumpingowego, jak i przed Sądem.

81 Należy zatem oddalić argument oparty na tymże błędnym założeniu jako bezzasadny.

82 Po drugie, EBMA kwestionuje pkt 83 i 84 zaskarżonego wyroku. W punktach tych Sąd orzekł, że Rada nie mogła oprzeć się wyłącznie na hipotetycznym ryzyku obejścia. W tym względzie Sąd powołał się również na określone sprawozdania specjalnej grupy i Organu Apelacyjnego Organu Rozstrzygania Sporów WTO.

83 Zdaniem EBMA rozumowanie Sądu we wskazanych punktach jest obarczone błędem, gdyż w przypadku powiązanych spółek zawsze istnieje ryzyko obejścia.

84 Argument ten nie może zostać uwzględniony. Jakkolwiek ryzyko obejścia środków antydumpingowych jest w istocie wyższe w odniesieniu do powiązanych eksporterów, na których może zostać nałożone różne cło antydumpingowe, instytucje Unii są jednak zobowiązane wykazać, że w świetle szczególnych okoliczności danego postępowania ryzyko to jest potwierdzone.

85 Jak zauważył zatem słusznie Sąd w pkt 83 zaskarżonego wyroku, każda inna wykładnia pozostawiałaby wyłącznemu uznaniu instytucji Unii przyznanie indywidualnego cła.

86 Taka wykładnia znajduje ponadto potwierdzenie w treści art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którą ustala się indywidualne cło antydumpingowe dla eksporterów, którzy na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków mogą udowodnić w szczególności, że interwencja państwa nie pozwala na obejście środków antydumpingowych. Wynika stąd, że brak ryzyka obejścia, podobnie jak występowanie takiego ryzyka, nie może być domniemane.

87 Po trzecie, co się tyczy pkt 85–89 zaskarżonego wyroku, EBMA uważa, że nie można wykluczyć, iż grupy Giant oraz Jinshan były powiązane w okresie objętym postępowaniem.

88 W pkt 85–89 tego wyroku Sąd wykazał, że informacje, którymi dysponowały instytucje Unii, przyjmując sporne rozporządzenie, były wystarczające do przyjęcia wniosku, że w odniesieniu do grupy Giant i grupy Jinshan nie występuje ryzyko obejścia.

89 W tym względzie, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 108 opinii, jakkolwiek EBMA twierdzi, że nie można wykluczyć istnienia związku między grupami Giant i Jinshan, to jednak nie kwestionuje ona twierdzeń zawartych w pkt 86–89 wskazanego wyroku, na których oparł się Sąd w celu stwierdzenia, że taki związek nie występuje.

90 Wynika stąd, że należy oddalić argument, zgodnie z którym – wbrew temu, co uznał Sąd – nie można wykluczyć, że grupy Giant i Jinshan były powiązane w okresie objętym postępowaniem, i w związku z tym należy oddalić w całości zarzut trzeci jako bezzasadny.

91 Biorąc pod uwagę ogół powyższych rozważań, niniejsze odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

92 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Artykuł 138 §§ 1 i 2 tego regulaminu, mający zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, stanowi, po pierwsze, że kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę, a po drugie, że Trybunał rozstrzyga o rozdziale kosztów, jeżeli co najmniej dwie strony przegrały sprawę.

93 Ponieważ spółka Giant wniosła o obciążenie EBMA kosztami, a EBMA przegrała sprawę, należy obciążyć ją, poza jej własnymi kosztami, także kosztami poniesionymi przez Giant. Rada, która przegrała sprawę, pokrywa własne koszty.

94 Na podstawie art. 184 § 4 regulaminu postępowania Trybunał może zdecydować, że interwenient w pierwszej instancji, który brał udział w postępowaniu przed Trybunałem na etapie pisemnym lub ustnym, pokryje własne koszty.

95 W związku z tym Komisja pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Giant (China) Co. Ltd.

3) Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

Podpisy